

Harlan Coben

De vreemde

2016

Uitgeverij XL

Zoetermeer

Ter nagedachtenis aan mijn dierbare neef
Stephen Reiter

En opgedragen aan zijn kinderen
David, Samantha en Jason

Och arme, hoed u voor de komst van de Vreemde
Van hem die weet wat hij u komt vragen
Er is er slechts één die de weg naar uw deur kent
Het leven kunt U ontvluchten, maar niet de Dood.

- T.S. ELIOT

Hoofdstuk 1

De vreemde zette Adams leven niet in één keer op zijn kop.

Tenminste, dat zou Adam Price zichzelf later voorhouden, hoewel het niet waar was. Op de een of andere manier had Adam meteen geweten, vanaf de allereerste zin, dat zijn vertrouwde leven als tevreden, getrouwde vader van twee in een leuk huis in een kleine stad voorgoed voorbij was. De zin was op zichzelf niet zo bijzonder, maar er zat iets in de toon waarop hij werd uitgesproken, de overtuiging en de bezorgdheid die erin doorklonken, wat Adam deed vermoeden dat niets ooit nog hetzelfde zou zijn.

‘Je had niet bij haar hoeven blijven,’ zei de vreemde. Ze waren in de American Legion Hall in Cedarfield, New Jersey. Cedarfield was een stadje waar het wemelt van de rijke effectenmakelaars, bankiers en andere financiële ‘groten der aarde’. Ze dronken graag een bier-tje in de American Legion Hall omdat het er zo aangenaam kneuterig was, hun manier om te doen alsof ze heel gewoon waren, ouwe jongens onder elkaar, hoewel het tegendeel waar was.

Adam stond aan de kleverige bar. Achter hem hing een dartbord aan de muur. De neonreclame prees Miller Light aan, maar Adam had een flesje Budweiser in zijn hand. Hij draaide zich om naar de man die

zonet naast hem was komen staan, en hoewel Adam al wist wat het antwoord zou zijn vroeg hij: 'Heb je het tegen mij?'

De man was jonger dan de meeste vaders, slanker, mager bijna, met grote, doordringende blauwe ogen. Zijn armen waren bleek en pezig, en onder de korte mouw van zijn shirt was een stukje van een tatoeage te zien. Hij had een honkbalpet op maar zag er niet bepaald vrijgevochten uit, meer als iemand die altijd met z'n werk bezig was, een of andere gespecialiseerde technicus die te weinig buitenkwam.

De doordringende blauwe ogen keken Adam zo serieus aan dat hij zijn blik het liefst had afgewend. 'Ze had je verteld dat ze zwanger was, hè?'

Adam voelde dat zijn hand zich vaster om de hals van het flesje sloot.

'Daarom ben je bij haar gebleven. Corinne had je verteld dat ze zwanger was.'

Op dat moment kreeg Adam het gevoel dat er in zijn borst een schakelaar werd omgezet, alsof iemand in een film door de infrarode lichtstraal van een bom was gelopen en daarmee de tijdklok in werking had gezet. *Tik, tik, tik, tik.*

'Ken ik jou?' vroeg Adam.

'Ze had je verteld dat ze zwanger was,' herhaalde de vreemde. 'Corinne, bedoel ik. Dat ze zwanger was en dat ze toen een miskraam heeft gehad.'

De American Legion Hall was volgestroomd met buurtvaders die gekleed gingen in witte honkbalshirts met mouwen tot op de elleboog, een wijde cargobroek, of zo'n spijkerbroek waarin ze geen kont hadden. De meesten droegen een honkbalpet. Vanavond was de selectie van het lacrosse-A-team uit de jongens van groep zes, zeven en acht. Als je ooit de behoefte zou hebben om het gedrag van de maatschappelijke bovenlaag in zijn natuurlijke habitat te observeren, bedacht Adam, moest je kijken naar ouders die hun kinderen in het eerste probeerden te krijgen. Eigenlijk had hier een filmploeg van Discovery Channel moeten zijn.

'Je voelde je verplicht bij haar te blijven, waar of niet?' zei de man.

'Ik weet niet wie je verdomme...'

'Ze heeft tegen je gelogen, Adam.' De jongere man zei het met zo veel overtuiging, niet alleen alsof hij het absoluut zeker wist, maar alsof Adams belangen hem echt aan het hart gingen. 'Corinne heeft het allemaal verzonnen. Ze was helemaal niet zwanger.'

De woorden troffen Adam als mokerslagen, verdoofden hem en zogen zijn weerstand op, totdat hij aangeslagen, in verwarring en afgemat klaar was voor de acht tellen van de scheidsrechter. Hij had willen terugvechten, had de man bij zijn shirt willen pakken en hem dwars door de zaal willen gooien omdat hij zijn

vrouw had beledigd. Maar dat deed hij niet, om twee redenen.

Ten eerste omdat hij zoals gezegd aangeslagen, in verwarring en afgemat was.

En ten tweede omdat hij iets hoorde in de manier van praten van de man, de zelfverzekerdheid en die verdomde overtuiging in zijn stem, waardoor het Adam beter leek om te luisteren naar wat hij te vertellen had.

‘Wie ben je?’ vroeg Adam.

‘Maakt dat iets uit?’

‘Ja.’

‘Ik ben de vreemde,’ zei de man. ‘De vreemde die iets belangrijks weet. Ze heeft tegen je gelogen. Corinne. Ze was niet zwanger. Dat heeft ze alleen gezegd om je terug te krijgen.’

Adam schudde zijn hoofd. Hij hield vol, probeerde kalm en rationeel te blijven. ‘Ik heb de zwangerschapstest gezien.’

‘Die was nep.’

‘Ik heb de echo gezien.’

‘Ook nep.’ Hij stak zijn hand op voordat Adam meer kon zeggen. ‘En ja, de buik was ook nep. Of moet ik “buiken” zeggen? Toen Corinne begon uit te dijen, heb je haar niet meer naakt gezien, hè? Hoe heeft ze dat gedaan, was ze ’s avonds zogenaamd misselijk, zodat er van seks geen sprake kon zijn? Want zo gaat het meestal. En toen zij die miskraam kreeg, keek jij

terug op het gebeuren en kwam je tot de conclusie dat de zwangerschap vanaf het eerste begin problematisch was geweest.'

Aan de andere kant van de zaal riep een donderende stem: 'Oké, jongens, haal nog een biertje en laten we beginnen.'

Het was de stem van Tripp Evans, de voorzitter van de lacrossebond, een voormalige reclameman van Madison Avenue en een sympathieke kerel. De andere vaders liepen naar het rek met aluminium klapstoeltjes, van het soort dat werd gebruikt voor de schoolconcerten van hun kinderen, en zetten die midden in de zaal in een kring. Tripp Evans keek naar Adam, zag zijn bleke gezicht en fronste vragend zijn wenkbrauwen. Adam schudde zijn hoofd en richtte zijn aandacht weer op de vreemde.

'Wie ben je, verdomme?'

'Zie me als je redder in de nood. Of als de vriend die je zonet uit de gevangenis heeft bevrijd.'

'Je kletst uit je nek.'

Alle andere gesprekken waren min of meer verstomd. Als er nog werd gepraat, was het op gedempte toon. Het enige wat je nog hoorde was het schrapende geluid van de stoelpoten op de houten vloer. De vaders zetten hun gezicht op ernstig voor de selectie. Adam vond het maar niks. Hij zou hier niet eens moeten zijn... dit was Corinnes taak. Zij was de penningmeester van

de lacrossebond, maar haar school had de datum van hun lerarencongres in Atlantic City veranderd, dus hoewel dit voor het lacrosse in Cedarfield de belangrijkste dag van het jaar was – en voor Corinne de hoofdreden om zo actief te zijn in de bond – moest Adam vanavond voor haar invallen.

‘Je zou me dankbaar moeten zijn,’ zei de man.

‘Waar heb je het over?’

Voor het eerst glimlachte de man. Het was een vriendelijke glimlach, moest Adam toegeven, de glimlach van iemand die het goed bedoelde.

‘Je bent bevrijd,’ zei de vreemde.

‘Je liegt.’

‘Je weet wel beter, is het niet, Adam?’

Aan de andere kant van de zaal riep Tripp Evans:

‘Adam, kom je?’

Adam draaide zich om. Iedereen zat al, behalve hij en de vreemde.

‘Ik moet nu gaan,’ fluisterde de vreemde. ‘Maar als je bewijs wilt, check dan je Visa-card. Zoek naar een betaling aan Novelty Funsy.’

‘Wacht...’

‘Nog één ding.’ De man boog zich naar hem toe. ‘Als ik jou was zou ik het DNA van je jongens ook laten testen.’

Tik, tik, tik... boem! ‘Wat?’

‘Daar heb ik geen bewijs voor, maar als een vrouw er

niet voor terugdeinst om over iets als dit te liegen, nou, dan lijkt het me niet onmogelijk dat het niet de eerste keer is.'

En toen, terwijl het Adam weer duizelde na deze laatste verdachtmaking, haastte de vreemde zich de deur uit.